

Nebojte - nezbláznila jsem se do fialový, nebo fialkový barvičky, to nehrozí ☹ .

Ale vyrazili jsme si s Rumouškem na Fialku, neboli Filajku. Páník vytáhnul Taliprtku do polí a my si udělali společný odpůldne . Doma se mi dostalo vižlo-plyšo uvítání, kdy jsem nejdřív dostala medvěda, aby mi byl vzápětí odebrán, a obdržela jsem místo něj krysu, kterou si ale taky nakonec potřeboval vzít ☹ ☹ , aby s ní mohl metat ty kozelce.

“Takhle nikdá nevyrazíme, Rumíčku.” upozornila jsem ho. Hrách na stěně by byl úspěšnější ☹ . Tak jsem mezi navlíkáním kalhot stihla vyměnit několikrát medvěda za krysu a obráceně a pak jsem si rychle oblíkla zbytek ošacení. A taky šla v rychlosti hodit pár dobrůtek do kapsičky. Když jsem otevřela krabici se škvarkama upadli rázem plyšouni do zapomnění ☹ . No jo, škvarky! Vrazila jsem jich pár do pytlíčku, popadla vodítka, šupla Rumíčkovi obojek a šlo se. Teda šlo, hopíkalo se ☹ .

Zamířili jsme do sídláku a pak do našeho oooobr nákupního centra s tím komickým názvem Shopping point ☹ ☹ . Ať se jen tak zbůhdarma neflákáme. Rumíček je vzorovanej, chodí tam pěkně navolno. První zastávka byla u řeznictví, kde si spořádaně počkal, až dojdu koupit ten kus točeňáku. Za čekání dostal pěkněj kousek a pak jsme pokračovali ochozem dál. Tam si nás při cvičení všimla paní souseďka a když jí pak Rumouš s nadšením předvedl, jak se dámám líbá ručička, jak se jim skládaj poklony, co dělá zajíček a co se s ním stane, když ho zastřelej ☹ , smála se nahlas. To my máme s Rumíčkem rádi, když se nám lidi smějou. Takže jsme měli hnedle radost, jako paní souseďka. Pak jsme si to tam ještě celý prošli, Rumíček si protáhnul tělo při řapičkování, obíhal sloupy a probíhal skrz reklamní stojany. Oba nás to bavilo a tak jsme tam strávili značnou dobu.

A pak jsme si zašli na zmrzku! Opočenskou, točenou! Obsluhuje tam milá slečna, takže dva kornoutky pro jednu zmrzku nebyl problém. Co byl ovšem problém, byl volně ložený rádobyvižlák. Jak nestandardně vypadá - obří, překypující kůží jak bordó doga, tělnatej, tak nestandardně se chová - napadá psy bez rozdílu. Na Rumouška si vyšlápnu, když byl štěndo. Ten zmetek tehdy zcela nekompromisně odtáhnul svou majitelku k nám a šel po něm. Nepárala jsem se s ním a pak ani s jeho majitelkou ☹ , utíkali přede mnou sídlákem ☹ ☹ ☹ , řvala jsem jak prokopnutá.

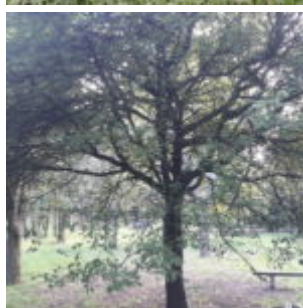
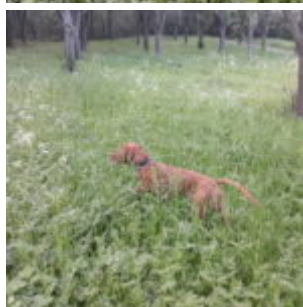
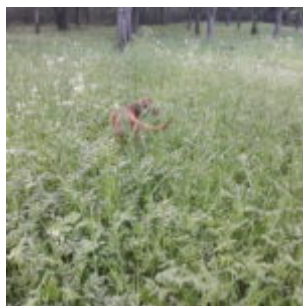
Ted' si tak šel - překvapivě pěkně bez vodítka, majitelka kdesi vzadu, čuměla do mobilu,

klasika klasická. Jsem ráda, že si automaticky, už aniž bych si to uvědomovala, monitoruju okolí a všimla jsem si ho včas. Tsunami se zvednula a jakmile se šmejda přiblížil k nám, zcela nekompromisně jsem vykročila a řekla mu ať okamžitě vypadne, hajzl jeden, nebo ho zabiju. Kupodivu poslechl ☐ . Ta čůza, co k němu patří, pak panikařila a jala se na něj volat, což bylo pochopitelně k ničemu, odchyťávat ho a omlouvat se, že nás neviděla. Nemluvila jsem tiše a tak všichni přítomní slyšeli, že když má hajzla, co napadá cokoliv potká, má TO mít na vodítku a nemá TO co chodit na volno. A že už nehodlám opakovat to, co minule. Tvářila se jako že neví o co jde a její pes je svatoušek. Tak jsem jí hlasitě osvěžila paměť. Odpovědí mi bylo, kudy má teď jako jít kvůli nám!! Kdo mě zná, asi ví co následovalo ☐ ☐ ☐ ☐ . Týýý vado, tak ona má problém kvůli nám!!! Nakonec zcela nesmyslně pravila, že ona si ho chytat nebude. Odvětila jsem jí, že to může zkusit. Drapla šmejda za obojek, ten řval jak..... no jak já ☐ , cloumal s ní a nakonec zmizli kdesi. Slušná scénka .

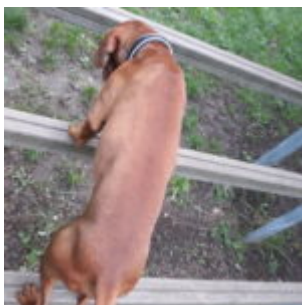
Adrenalin jsem měla poměrně vysoko, ale kupodivu stejně rychle šel dolů a my si mohli s Rumajzlíkem pořádně zamlsat. Objednala jsem nám vanilkovou. Malou. Slečna, asi pod dojmem toho co proběhlo, nám malou rozhodně teda nenatočila ☐ . Takže když jsem to pak rozdělila na ty dva kornoutky, měli jsme každé hoodně poctivou porci. A tak jsme slečně udělali trochu reklamu. Postavili jsme se vedle stánku a pustili se do zmrzky. Rumíček je civilizovanej pán, takže žádný hltání, ale pěkně poctivě blízal zmrzku tak, jak se má. Což upoutalo pozornost holčičky, která procházela s maminkou kolem a protože pejsek blízal zmrzlinu, taky chtěla blízat zmrzlinu ☐ ☐ . Vynikající byla, na tom se s Rumíčkem shodneme. Kornoutek nejíme ani jeden, tak jsme ho šli vyhodit. A pak už jsme se vydali sídlákem dál, na tu Filajku.

Hned na začátku jsme se potkali s nádhernou fenkou bílýho švýcaráka, krásný zvíře, opravdu. Ale přišel jí Rumíček až moc družnej prej. Já jsem viděla, jak jí cukly koutky ☐ a hnedle jsem ho informovala, že pokud nezabrdí, koupí to rovnou na komoru ☐ . Koupil. ☐ ☐ :D: D Páníček se omlouval, ale ubezpečila jsem ho, že nemá vůbec proč, protože prostě proběhla normální psí komunikace. Chvíli jsme si povídali, pak se tam přišmrdolili ještě dva menší hafani, ale Rumíček naznal, že je na čase jít dál. Pro tenhle den ani neměl balonkovou náladu, což mi rozhodně nevadilo. Jsem ráda, když si od míčku dá občas pauzu. A tak jsme hezky jen tak šli. A byli spolu. To je prostě to, co miluju. Jdete se psem a rozumíte si beze slov (natož bez hulákání ☐ ☐ ☐) . On se občas přišel přihlásit, já ho pohladila, prohodila pár slov, nebo mu dala dobrůtku a šlo se dál. Dokonalej popracovní balzám na nerf.

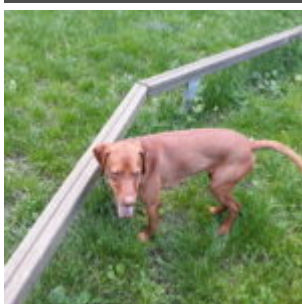
Zašli jsme pak do starýho sadu, kde Rumíček objevil cosi na stromě. Co tam měl - jestli veverka, nebo ve větvích schovanýho bažantíka, to nevím, ale vystavoval usilovně. Stejně pak i potom ve vysoký trávě.

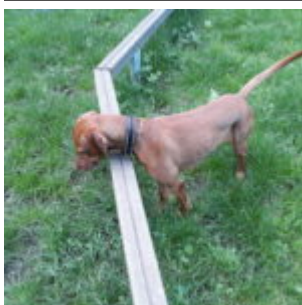
Zašli jsme na plácek u ohniště, kde je trampolína a různý náradí. Rumíček tam pěkně vyšplhal po soustavě kladin nahoru a dole pak překvapivě dumal, cože to má udělat, když má tu nízku kladinu přeskocit ☹ ☹ ☹ .

Žbrdlina po žbrdlině a sem nahore!

Cože to mám dělat?

Pře... přeskocit? Todle?

No..... nevím, není to zbytečný?

Ještě jsme to celý obešli a na zpáteční cestě si chvíli poblblnul s jednou chrtí kříženkou a jednou mladou vlčandou. Taky dvě džekraslice pozdravil a pak už jsme mířili domů. Na začátku sídláku mě překvapil, když si šel sám od sebe proskakovat dřevěným okýnkem sem

a tam. Tož nějak si na ty škvarky vydělat musel, že jo ☹ .

Když jsme došli k hodinám obklopeným betonovodřevěným kruhem k posezení, museli jsme nutně hrát na babu. Enemže se jal podvádět a tentokrát to vzal z gruntu. Žádný šmécování a taktizování. Prt, rovnou přeskočil kruh a přeběhl mě přepadnout na druhou stranu. Volala jsem že je nejen malej vodník, ale taky podvodníík, a musí to obíhat, jinak nehraju. ☹ Uznal, že mám pravdu a při dalším kole už poctivě obíhal, žádný zkracování . Víte tohle miluju na tom, když se psem opravdu fungujete. Že s ním fakt můžete mluvit a on vám rozumí. Nemám teď na mysli nějaký polidšťování, pochopitelně, že všechno má svoje limity. Ale prostě, když jste tým, tak si rozumíte víc, než by si člověk dokázal představit. A já si hned vzpomněla na Tali, že bych byla šťastná, kdyby k tomuhle jednou taky došlo. Ne jen, že bude poslouchat a vnímat, což je pochopitelně fajn a snažíme se o to - teď už na obou stranách řekla bych. Ale že si budeme takhle skvěle rozumět. Nejen kvůli sobě a svým libým pocitům, ale hlavně kvůli ní, protože prostě ten pes je pak jinačí. Je spokojenej a šťastnej, protože ví, že víc už k sobě patřit nemůžete, když si rozumíte. A toho psa to neskutečně posouvá.

Asi aby mi ukázala, že šance by tady byla ☹ , tak když jsme došli domů, tak nejen že proběhla moc milá vítačka a páník navíc říkal, že jak přišli domů, hned mu značila, že jsme odešli a kudy jsme šli. Ale hlavně, když jsem si ji pak po večeři vzala na krátkou chvílku dozadu do pokoje s tím, že Rumíčkoví jsem se věnovala celý odpůldne, tak ona má teď zase výsostný právo na to, být se mnou sama, tak při krátký klikrovací lekci byla taková..... jak to říct? Jinačí byla. Jak kdyby tušila, na co jsem krátce před tím, než jsem došla domů myslela. Bylo to hodně intenzivní a bylo to vidět v jejích očích. A moc hezký to bylo. Hřálo to.

Stejně pak jako to, že pak v kuchyni udělala něco, co zatím ještě ne. Učím ji, stejně jako Rumíčka zavírat ty dveře od linky. Ano vím, vím, není to dobrej nápad, v jejím případě to je vlastně úplně blbej nápad, jenže..... když ona vždycky tak kouká, jak Rumouš jde a pozavírá ty dveře, dneska už i šuplíky, což se stalo jeho vášní. A navíc si tím vyslouží odměnu. Bylo na ní vidět, že by taky jako ráda, ale neví wocogo. Jenže... že jo.. Tali..... nepoužívá hlavu, používá sílu ☹ . Takže místo něžného ťuknutí čumesem z toho vždycky vyjde rána tlapou jako z děla, která vylomí dvířka z pantů a vysype kaseróly na dlaždičky. Hu!! Před nedávnem po značném úsilí to začalo vypadat, že se jí to možná usazuje v makovici, protože se mi několikrát podařilo dovést ji k tomu, aby opravdu použila čistě jen ten čumáček. Ale nikdy to nebylo tak, že by to udělala sama. Ale pochopitelně jsem se radovala jak malý dítě. No a

tentokrát.....

Byli jsme v kuchni, dvířka otevřený a Tali se ZEPTALA!! ešivá může!!!! Chápete to?? Sama chtěla, sama se zeptala a jako vrchol všeho se nejdřív zatvářila jako profík a s výrazem "Tetkon se dívej!" do těch dvířek ťukla čumáčkem!!!!!!!!!!!!!! JOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO, VÝÝBORNÁÁÁ SEŠ TALIPRTKOOOOO!! jódlovala jsem jako ona před brankou, když se má jít pochod kuřátek ☐ ☐ ☐ a nebylo pro mě důležitý jen to samotný zavření dvířek, ale to, co tomu samotnému zavření předcházelo. PsíBože, vona komunikuje!!!!

Eh, to byl tak krásnej pocit na duši! Tak krásnej, že mě vypudil k tomu, že jim upíknou salámový sušenky se škvarkama. Vytáhla jsem robota nasázela to tam, udála bzzzzm a hodila do trouby. A mohla se jít dívat na jeden milej film. Lepší už to odpoledne a podvečer teda bejt nemohly!